

зано го последвалъ Желѣзко. И когато полковникътъ, гърди срещу гърди съ врага, извадилъ сабя — Желѣзко изпълнилъ дълга си на воинъ и на синъ. После, до като пристигнатъ сани таритѣ — Желѣзко превързалъ ранитѣ на полковника тамъ на самото мѣсто. И безъ да разбере, че самъ той е раненъ, починалъ се да вземе полковника на гърбъ, за да го отнесе въ лазарета, но падналъ и какво е станало после — не помни...

Скжпи бѣха жертвитѣ отъ тая атака. Но когато се разчу за подвига на Желѣзка останалитѣ живи се разплакаха. То бѣше утѣха, че тукъ, между тѣхъ: всички милѣятъ за полковника си и че полковникътъ е готовъ да умре за войниците си и за честта на Родината. И всички преклониха чела предъ себеотрицанието на най-малкия между тѣхъ, който показва най-голямъ смѣлость отъ всички.

XV.

ПОЖАРЪ ВЪ БОЛНИЦАТА.

Раната на Желѣзка бѣше заздравѣла и той се яви предъ лѣкаря.

— Азъ съмъ здравъ, господинъ докторе. Искамъ да се върна въ частта си.

Лѣкарътъ го изгледа съ усмивка на лице: — Да, раната заздравѣла, но трѣбва да си починешъ. Много кръвъ ти е изтекла — нужно е да се позасилишъ.

— Тамъ ще се засия, господинъ докторе. Работата ми не е тежка, пъкъ...

— Какво?

— Тукъ като съмъ мисля за тамъ.

— Че какво е тамъ?

— Тамъ е Добруджа...

— Е, да, хубава е Добруджа. Но и тукъ е... Тая хубава Витоша...

— Азъ обичамъ равнинитѣ на Добруджа. Като гледамъ това Софийско поле, не мога да му се наситя, защото е равно като Добруджа.